

Dit product van K. Appel werd binnen enkele uren in de tentoonstellingszaal vervaardigd. Het is respectabel van afmetingen — ongeveer vier bij vier meter — maar deze maat is dan ook de enige grootheid die het stuk bezit.

Dit onschuldige stuk hout werd door Karel Appel — hij is kapber van beroep — met een mes bewerkt en vervolgens met verf bestreken. De kop is rood, de inkerving, die waarschijnlijk een hals moet aanduiden, is groen, het lijf is geel met rode vlekken en dit monster kreeg toen de naam kat, maar dan in het Frans: Chat.

WAANZIN TOT KUNST VERHEVEN

In een kooi van zwart geverfde houten spijlen vond de bezoeker gedichten aangeplakt en als tekenen aan de wand dien- den geveugelde woorden, neergeschreven door bekende experimentalisten.

IN het Stedelijk Museum te Amsterdam werd van 3 tot 28 November een tentoonstelling gehouden van werken, die werden vervaardigd door leden van het Internationale Front van Vooruitstrevende Experimentele Kunstenaars. Deze lieden beschikken over een orgaan, dat de veelzeggende titel „Cobra” draagt.

Over het peil van deze experimentele kunst behoeven wij geen oordeel te vellen — de foto's op deze bladzijde geven enigszins een indruk van de vormen die de makers van deze producten bij voorkeur aan mensen en dieren geven. Onze lezers missen alleen de kleuren, maar dit gemis is niet erg groot. Wanneer men een kind van vier tot vijf jaar een flink aantal tuben met verf geeft van verschillende kleuren en het de kans geeft deze bladzijde naar hartelust vol te smeren met dit kleurrijke spul, dan zal het resultaat na een uurtje ongeveer gelijkwaardig zijn aan de originele werken.

Deze bezoeker beheert eens nauwkeurig datgene, wat volgens de catalogus het beeldhouwwerk „Le Guerrier” (de krijgsman) moest zijn. Het is van de hand van de Amerikaan Tajiri Shinkichi.

Een bezoeker, die verbijsterd door de zes zalen met experimenten doolde, klampte ons aan en vroeg: „Hoe ond zijn de mensen, die dit gemaakt hebben? Als ze volwassen zijn, zijn ze beslist niet goed snik!” Een andere bezoeker, die door nieuwsgierigheid gedreven deze tempel van moderne kunst had betreden, stelden wij de vraag, of hij de titel kende van een bepaald werk. Zijn antwoord luidde: „Mijnheer, ik wil niet onhebbelijk zijn, maar ik weet en begrijp er gelukkig niets van.”

Onze vriend de suppoost haalde glimlachend zijn schouders op. „Och, mijnheer,” sprak hij, „ze nemen maar een kwast en smeren dan de verf uit. Ze weten zelf niet eens wat het wordt of voor moet stellen.”

De aard van de geestelijke instelling dezer „experimentele kunstenaars” is geen raadsel meer, zodra men kennis heeft genomen van de inhoud van hun tijdschrift. Hier is een typerend voorbeeld:

„de gedachten worden verlegen met deze stem bezeten het oog de almachtige lach dan bezeten bessie rijpe rode aalbes cassis kruisbes bos-bes.”

Dit is een product van de heer Constant. Wij vroegen hem of Constant zijn voor- dan wel zijn achternaam is. Zijn antwoord luidde: „Dat is niet belangrijk.” In het tijdschrift Cobra schreef hij: „Wij willen niet „begrepen” worden.” Wij vragen ons in gemoede af: Wie zou het willen proberen?

Dit zijn slechts drie van de honderd en acht regels, die Gerrit Kouwenaar schreef over de stem van Bessie Smith. De overige teksten zijn navenant en wij doen er het zwijgen toe.

Wij zouden stellig niet de aandacht van onze lezers op deze tentoonstelling hebben gevestigd, indien deze experimentele groep ergens een zaal had gehuurd om deze producten aan het publiek te tonen. Wij gunnen een ieder van harte zijn genoegen en erkennen gaarne de waarheid van het gezegde „Iedere gek heeft zijn gebrek”.

Maar deze tentoonstelling werd gebracht in het Stedelijk Museum van Amsterdam, een instelling, die door de gemeenschap in stand wordt gehouden en die — als wij ons niet vergissen — niet alleen tot taak heeft in brede kring belangstelling te wekken voor uitingen van moderne beeldende kunst, maar er tevens zorg voor dient te dragen, dat het gevoel voor schoonheid bij ons allen wordt ontwikkeld. De eerste van genoemde doelstellingen is zeker bereikt — sensatie is een goede trekpleister — maar of het schoonheidsgevoel van onze bevolking enige vooruitgang heeft geboekt door deze tentoonstelling, dat wagen wij sterk te betwijfelen.

Wij wachten nu nog op een avond van muzikaal genot in het Concertgebouw te Amsterdam, te geven door experimentele musici, die zelfs nog niet geleerd hebben een instrument te hanteren en die geen noot kennen. Dit zou een waardige aansluiting zijn aan de expositie in het Stedelijk Museum! Kunst vereist niet slechts roeping, maar ook kunnen en vakmanschap.

VI.